

Čís. 6336.

Vymáhající věřitel nemůže se domáhati zastavení vnucené správy se zachováním knihovní poznámky. »Zastavení« exekuce znamená totéž, co její »zrušení«. Vnucenou správu lze zastavit nejen podle zvláštního předpisu Šu 129 ex. ř., nýbrž i podle všeobecného předpisu Šu 39 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. října 1926, R I 859/26.)

Vymáhající věřitel, pro jehož vykonatelnou pohledávku 90.000 Kč s přísl. byla vedena exekuce vnucenou správou nemovitostí dlužníkůvých, zapsaných v zemských deskách, učinil návrh na »zastavení« vnucené správy a na vydání výtěžků právními zástupci povinného. Exekuční soud v důsledku tohoto návrhu zrušil exekuci podle Šu 39 čís. 6 ex. ř. a nařídil výmaz knihovní poznámky vnucené správy. Rekursní soud zrušil toto usnesení a nařídil exekučnímu soudu, by vnucenou správu v původním pořadí znova poznamenal. To se pak také stalo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs dlužníkův jest oprávněn. Předdeslati nutno, že předpis Šu 527 druhý odstavec c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. nepřichází tu v úvahu, protože rekursní soud, zrušiv usnesení exekučního soudu, mu nenařídil, by po výsledku stran o téže otázce, t. j. o návrhu na zastavení exekuce znova rozhodl. Ve věci samé jest věnovati pozornost obsahu návrhu vymáhajícího věřitele. Tento navrhl v podání psaném na psacím stroji »zrušení vnucené správy«; tento výraz »zrušení« zůstal v rubru návrhu beze změny, kdežto v obsahu návrhu bylo původní znění, by vnucená správa byla »zrušena« opraveno rukopisem ve znění »zastavena« a připsána byla věta: »Právo zástavní zůstává zachováno«. Vymáhající věřitel odůvodnil svůj návrh na zrušení (zastavení) vnucené správy tím, že povinný potřebuje výtěžků k zaplacení různých platů, by tím bylo umožněno potvrzení soudního vyrovnání. Patrně se navrhovatel domníval, že »zastavení« vnucené správy jest něco mírnějšího, než její »zrušení«, že při zastavení exekuce zůstane tato státi a že jeho práva z exekuce zůstanou nedotknuta. Že vymáhající věřitel z této domněnky vycházel, vidno jest z jeho rekursu, jež podal proti zrušovacímu usnesení prvního soudu a v němž výslovně uvádí, že smysl jeho návrhu byl ten, že sice netrvá na tom, by užitky nebyly vydány povinnému (tedy kladně řečeno, že souhlasí s tím, by užitky ty byly povinnému vydány), že však má vnucená správa i s knihovní poznámkou dále trvati, by vymáhající věřitel mohl zase kdykoliv jindy navrhnouti vykonávání vnucené správy. Z toho jest zřejmo, že si vymáhající věřitel představoval pod výrazem »zastavení« jakýsi klid exekučního řízení s výhradou libovolného pokračování a dále, že si pod výrazem »zástavní právo« představoval přednost (pri-

oritu) práva na uspokojení po rozumu Šu 104 ex. ř., neboť jinak nebylo by si možno vysvětliti, proč by kladl důraz na zachování zástavního práva, kdyby je byl měl na nemovitostech vnuceně spravovaných knihovně vtěleno, když přece hypotékární právo zástavní zrušením vnucené správy nijak by nebylo dotknuto. V obojím směru byl vymáhající věřitel na omylu. Výraz »zastavení« znamená totéž co výraz německého autentického textu »Einstellung« a rovná se českému slovu »zrušení«, t. j. ukončení exekučního řízení s odstraněním všech dosud provedených exekučních úkonů (srov. také plen. usnesení nejvyššího soudu ze dne 30. září 1924, čís. pres. 674/1924, čís. 4182 sb. n. s., ve kterém se také užívá slov »zastavení exekuce« ve smyslu »zrušení exekuce«). Od zastavení (zrušení) exekuce dlužno rozeznávati její »odložení« (»stavení«) (Aufschiebung, Hemmung) po rozumu Šu 42 ex. ř., které možno povolit jen z určitých v zákoně přesně vypočtených důvodů a při kterém se běh řízení jen na určitou dobu staví, aniž by z pravidla bylo se dotknuto úkonů již provedených. Čeho chtěl vymáhající věřitel docíliti, nebylo ani zrušením ani odložením vnucené správy, nýbrž byl to jakýsi stav podobný klidu řízení, který je exekučnímu řádu neznám. Exekuční řád chtěl naopak různými předpisy čeliti jakýmkoliv průtahům ve výkonu exekuce a nařídil proto na př., že výkon exekuce děje se, až na výjimky jím stanovené z moci úřadu (§ 16 ex. ř.), nařídil řadu lhůt pro exekuční úkony, nařídil, že lze exekuci odložit jen z určitých v Šu 42 ex. ř. uvedených důvodů a pod. Exekuční řád dovoluje sice, by dražební (prodejové) řízení bylo podle Šu 200 čís. 3 ex. ř. a Šu 282 ex. ř. nejméně na 6 měsíců zastaveno, ale i takové zastavení má za následek výmaz knihovní poznámky zahájení dražebního řízení. Tohoto předpisu nelze však při vnucené správě ani obdobně použiti, protože je to předpis zvláštní, jen pro řízení dražební (prodejové) vydaný. Tím méně lze ovšem zastavit vnucenou správu na dobu libovolnou, bez výmazu poznámky vnucené správy, jak by si vymáhající věřitel přál. Pokud pak jde o »zachování zástavního práva«, dlužno si uvědomiti, že knihovní poznámkou vnucené správy nenabývá se z á s t a v n í h o p r á v a, nýbrž jen práva na uspokojení vymáhajícího věřitele z výtěžku nemovitosti v určitém pořadí. Tato poznámka nemůže při zrušení (zastavení) vnucené správy zůstat ve veřejné knize, nýbrž m u s í b ý t i po právoplatnosti zrušovacího usnesení podle Šu 130 druhý odstavec ex. ř. vymazána a nezáleží na tom, zda-li to vymáhající věřitel navrhl čili nic. Posuzuje-li se tedy návrh vymáhajícího věřitele podle jeho ú m y s l u, pak ovšem tu příného návrhu n a z r u š e n í vnucené správy podle Šu 129 čtvrtý odstavec ex. ř. nebylo. Podaný návrh, který podle zákona nemohl vésti k cíli, jehož chtěl vymáhající věřitel dosíci, bylo by tudíž zamítnouti, kdyby tu nebylo dalšího důvodu pro zrušení vnucené správy. Pro ni platí totiž nejen zvláštní předpis Šu 129 ex. ř., nýbrž také všeobecný předpis Šu 39 ex. ř., který pod čís. 6 nařizuje zrušení exekuce též tehdy, když vymáhající věřitel u p u s t i l o d p o k r a č o v á n í v e x e k u č n í m ř í z e n í. Že v tomto případě vymáhající věřitel od pokračování ve vnucené správě upustil, jest již v návrhu řečeno a v jeho rekursu přímo přiznáno. Vždyť již v návrhu věřitel souhlasil, by dlužník mohl výtěžkem vnucené správy volně nakládati, ba přímo

navrhl, aby výtěžek byl vydán právnímu zástupci dlužníkovu, což však podle §u 130 druhý odstavec ex. ř. předpokládá, že vnucená správa byla zrušena. Ale i kdyby všeho toho nebylo, nemůže usnesení rekursního soudu obstát. Rekursní soud, vyhověv rekursu vymáhajícího věřitele, zrušil prostě usnesení prvního soudu a uložil mu, by vnucenou správu v původním pořadí znova poznamenal, ale neuložil mu, aby ve vnucené správě pokračoval, a nezamítl návrh vymáhajícího věřitele na zastavení exekuce; návrh ten ostatně podle rekursního návrhu ani zamítnouti nemohl, protože nic takového vymáhající věřitel nenavrhoval. Rekursní návrh zněl totiž jen na zrušení usnesení prvního soudu, a na zachování knihovní poznámky vnucené správy v platnosti. Jen toho chtěl vymáhající věřitel docílit a to podle rozhodnutí rekursního soudu by byl také docílil. Tím by však rekursní soud přivodil stav, při kterém by knihovní poznámka vnucené správy sice zůstala v platnosti, ale přes to by nebylo v exekuci vnucenou správou pokračováno, tedy stav jakéhosi klidu řízení, jehož exekuční řád nezná a který se předpisům exekučního řádu přičí.

Čís. 6337.

Dekret dvorské kanceláře ze dne 22. října 1841, čís. 568 sb. z. s. byl zrušen nařízením ministerstva obchodu ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák.

(Rozh. ze dne 6. října 1926, Rv I 59/26.)

Při požáru stavení, zapáleného jiskrou z lokomotivy, byly zničeny svršky žalujícího spolku. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud pokládá dekret dvorní kanceláře ze dne 22. října 1841, čís. 568 sb. z. s., pokud se týče jeho ustanovení o požárním obvodu u drah za zrušený nařízením ministerstva obchodu ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák. a že, vycházejí z tohoto podle názoru dovolatelova mylného předpokladu, dospěl k závěru, že dráha, protože stavení čís. 1. jiskrami z lokomotivy dne 2. listopadu 1920 zapálené v požárním obvodu dráhy podle uvedeného min. nařízení čís. 19/79 nebylo, k opatření stavení ohnivzdorným krytem povinna nebyla, tudíž opomenutí a tím zavinění v případě požáru stavení čís. 1 se nedopustila a proto také za škodu, kterou žalující spolek na svých v domě čís. 1 a s ním shořelém domě čís. 7 uložených věcech utrpěl, není zodpovědná. Tato výtka žalobcova není oprávněna. Dekret dvorní kanceláře ze dne 22. října 1841, čís. 568 sb. z. s. byl vydán jako prozatímní norma pro stavbu drah poblíž osad a obydlí pro dobu, než dojde ohledně vzdále-